

Martin Suter
Tập truyện ngắn

Phan Ba dịch

Martin Suter, sinh năm 1948 tại Zürich, Thụy Sĩ, là nhà văn, nhà báo và nhà viết kịch bản. Truyện này được trích ra từ một trong những quyển sách tập hợp các bài viết cho chuyên mục trên báo *Business Class* chỉ trích giới manager rất được ưa thích của ông. Tiểu thuyết của Martin Suter cũng đã gặt hái được nhiều thành công trên trường quốc tế.

Những truyện ngắn dưới đây được trích dịch từ "Unter Freunden und andere Geschichten aus der Business Class" ("*Trong vòng bạn bè và những câu chuyện khác từ giới thương gia*") của nhà xuất bản Diogenes, ISBN 978-3-257-23724-5.

Tập truyện ngắn này do Phan Ba dịch và thực hiện. Các bạn có thể tự do sử dụng nó cho các mục đích cá nhân và phi thương mại nhưng xin đừng sửa chữa bất cứ điều gì. Xin cảm ơn.

Nhận thức vào giờ ăn trưa	5
Người được nâng đỡ	6
Nhân vật số hai	7
Tái đánh giá	8
Không phải là đề tài	9
Trên đỉnh cao	10
Một xì căng đan thật sự	11
Quan hệ con người	12

Nhận thức vào giờ ăn trưa

Bisang ngồi trên băng ghế trong công viên Neustein và ăn một cái bánh mì kẹp pho mát. Thỉnh thoảng anh ấy lại làm thế, khi muốn ngồi xuống và suy nghĩ lang mang mà không bị công việc hằng ngày khuấy rầy.

Hôm đó là một ngày tựa như trong mùa Xuân, giống như một vài ngày khác trong mùa Đông bất thường của năm nay. Nhân viên của các công ty ở quanh đây cũng đang ngồi trên những băng ghế khác, ăn thức ăn nhanh của họ và hưởng những tia nắng mặt trời hiếm hoi. Lãnh đạo cấp trung và cấp dưới, Bisang đoán. Những nhân viên phải chịu đựng sự bất tài của giám đốc, những người vào buổi sớm không biết được là ngay vào lúc trưa đã có phải hứng chịu toàn bộ một quyết định sai lầm, một hoang tưởng tự đại hay một sự cẩu thả của ông giám đốc điều hành hay không.

Và trong lúc đang ngồi đó, dùng nước suối để nuốt trôi dần cái bánh mì kẹp khô khan của mình, một nhận thức vụt qua đầu Bisang, như thường xảy ra trên cái băng ghế này trong công viên Neustein. Tại sao lại có nhiều giám đốc điều hành bất tài đến như thế? Câu trả lời thật là đơn giản! Tại sao lâu nay anh lại không nghĩ ra:

Giám đốc bất tài vì họ không có khả năng. Giám đốc chỉ biết nếu muốn trở thành giám đốc thì phải làm sao. Họ hoàn toàn không biết phải làm giám đốc như thế nào. Làm sao mà biết được?

Cuộc đấu đá để giành vị trí đầy đòi hỏi những khả năng hoàn toàn khác với chính vị trí đó. Người ta phải lừa phỉnh những người cùng cạnh tranh nhiều năm liền, tự đánh bóng mình trên sự đau khổ của người khác, đùn đẩy trách nhiệm đi và giật lấy thành công về cho mình, đưa ra những quyết định ba phải và tránh những quyết định đúng đắn; người ta phát triển một bản năng không thể sai cho việc phải ve vuốt ở nơi đâu và phải đấu đá ở nơi nào, trung thành với ai và phản bội lại người nào. Rồi bất thành linh người ta đến đích và không biết phải làm gì ở đó.

Bisang dùng khăn giấy lau miệng, nhét nó vào trong cái túi rỗng và bóp nát nó đầy suy tư. Tất nhiên, đó chính là vấn đề: trở thành giám đốc điều hành không có nghĩa là có khả năng là giám đốc điều hành. Thế đấy.

Các nhận thức như thế này không thể nào có được ở những buổi ăn trưa trong các quán ăn ồn ào hay trong lúc nói chuyện phiếm với những người vác gậy chơi golf cho ông chủ. Người ta phải dứt ra và có gan suy nghĩ vượt quá cái lỗ rỗng của chính mình.

Rồi còn có những người khác nữa, Bisang nghĩ. Những người biết rõ người ta phải làm gì khi là giám đốc điều hành nhưng lại quá chân thật để có thể trở thành một giám đốc.

Nhưng mà bây giờ anh phải nhanh nhanh lên, hôm qua đã vào hăng muộn mất 6 phút.

Người được nâng đỡ

Này, anh có biết Dalmann chơi quần vợt với ai không?" Sandra hỏi Eichner vào một tối.

Eichner quan tâm đến ngay tức thì, Dalmann là giám đốc điều hành của anh. Bất kỳ một thông tin nào xung quanh cuộc sống riêng tư của ông ấy đều quý như vàng. "Với ai?"

"Với Fehrberg."

Eichner lặng người đi.

Sandra hài lòng với tác động từ thông tin của cô. "Anh ngạc nhiên lắm có phải không."

Ngạc nhiên là còn nhẹ đấy. Eichner đang bị sốc. Vì anh vừa mới cho Fehrberg thôi việc. Người này tuy còn chưa biết, nhưng vài người đã biết. Fehrberg là vị trí cho thôi việc hợp lý, Eichner đã nói như thế nhiều hơn một lần. Fehrberg là một *dead man walking*.

"Làm thế nào mà em biết được?"

"Em nhìn thấy anh ấy mà. Janine mời em vào câu lạc bộ của cô ấy. Cô ấy cùng câu lạc bộ với Dalmann."

"Thế làm sao em lại biết Fehrberg?"

"Từ tiệc Giáng Sinh 99. Em đã nhảy với anh ấy."

Điều đấy có thể đúng. Tiệc Giáng Sinh 99 là một điểm đau thương trong cuộc sống vợ chồng của hai người. Lúc đấy, Sandra đã nhảy với tất cả.

Eichner ngủ không được nhiều lắm trong đêm đó. Lại chính là Fehrberg! Người được Dalmann nâng đỡ. Chơi quần vợt với ông ấy. Giao thiệp riêng tư. Có lẽ là cha đỡ đầu cho một đứa con của ông ấy. Và anh, thằng ngu, lại đuổi việc hắn. Hay là suýt nữa thì đã đuổi.

Anh duyệt đi duyệt lại trong đầu danh sách những người cùng bậc lương với Fehrberg và tìm một người thay thế thích hợp. Guhlmann? Nhưng anh đã nói với anh ấy rằng giờ sẽ đến lượt Fehrberg rồi. Fröhlich? Anh ấy có mặt lúc đấy. Aubach? Aubach còn chưa biết. Ít nhất là từ anh thì chưa.

Nhưng mà Aubach ư? Người tốt nhất ư? Có lẽ hơi quá thể thao một tí, có lẽ ăn mặc hơi quá sang trọng một tí, có lẽ tóc hơi quá vàng một tí, nhưng mà có năng lực.

Cú thay đổi chớp nhoáng từ Fehrberg sang Aubach là một trong những chiêu tinh tế nhất trong con đường sự nghiệp của Eichner. Nhưng anh thành công mỹ mãn. Anh dùng nó để củng cố uy quyền trước Guhlmann và Fröhlich và như là một bước đầu tiên để phát triển mối quan hệ cá nhân với Dalmann. Vào buổi tối mà Aubach nhận được giấy đuổi việc trong hòm thư, anh mời vợ chồng Fehrberg đến nhà riêng ăn tối.

Lúc Sandra nhìn vợ chồng Fehrberg đang từ xa đi đến nhà mình, cô ấy thì thào nói với Eichner: "Anh ấy nhuộm tóc à? Lúc trước tóc vàng cơ mà."

Nhân vật số hai

Còn người có cái kẹp cà vạt là ai vậy?" Schlangenhaut ngồi với Indermaur trong quán rượu 'Cảnh núi Alpes'. Hơi bị nhiều đồng thau và hình Scotland, nhưng trong tầm đi bộ từ nơi làm việc mới của anh ấy. Indermaur là người duy nhất trong số các đồng nghiệp mới mà anh đã quen biết trước đó. Họ đã gặp nhau trong một seminar ba ngày về quản lý dự án ở Appenzellische ba năm trước đây, nhưng rồi không có liên lạc với nhau nữa. Bây giờ Schlangenhaut đang hâm nóng lại mối quan hệ, hy vọng qua đó mà có thêm được vài thông tin hậu trường.

Việc này cũng đang tiến triển khá tốt. Indermaur thích đóng vai người am hiểu tình hình nội bộ, giúp người mới vượt qua khó khăn ban đầu. Và anh đang thưởng thức việc tìm ra được một thính giả mới cho những câu chuyện cũ của mình. Bên cạnh vài ly Camparis, anh đang xem xét tỉ mỉ toàn bộ ban giám đốc trong cuộc họp vừa mới kết thúc trước đây hai giờ đồng hồ.

"Kẹp cà vạt?" Indermaur hỏi

"Người bên tay phải của Knüttel", Schlangenhaut nói chính xác hơn.

"À, Feldberger hử?"

Schlangenhaut chờ diễn giải của Indermaur về Feldberger, nhưng anh chàng câm lặng. Nâng ly lên môi và rồi lại hạ nó xuống khi nhìn thấy ngoài 2 viên đá ra thì nó đã trống rỗng. Schlangenhaut gọi thêm 2 ly Campari nữa. Sau khi người bán rượu với chiếc áo vét Scotland mang rượu đến, anh hỏi thêm lần nữa. "Ông ấy đóng vai trò gì?"

"Anh biết ông ta rồi đó", Indermaur nhún vai trả lời. "Ấn tượng của anh thế nào?"

Feldberger là anh chàng đại ngu của ban giám đốc, đó là ấn tượng của Schlangenhaut, nhưng anh thận trọng tránh trả lời thật lòng trước khi biết được Indermaur đứng về phía anh cho đến đâu. "Khó đoán lắm", anh trả lời thăm dò.

"Khó hả?" Nghe có vẻ hơi chế nhạo một chút. Schlangenhaut cho đó là một sự khuyến khích để táo bạo bước tới thêm một tí.

"Ông ấy thảo luận nghe có vẻ, nói thế nào nhỉ - rắc rối."

"Rắc rối?" bây giờ Indermaur ngoác miệng cười.

"Tức là không am hiểu lắm."

"Ý anh nói toàn là vợ vẫn với lại ngu ngốc và buồn cười chứ gì?"

"Tôi không muốn nói thô lỗ đến như thế."

"Cứ tự nhiên đi ông bạn ơi, Feldberger là ông thông thái rôm rầy."

"Vậy tại sao lại ngồi bên phải của sếp?"

"Cánh tay phải của sếp đấy. Người duy nhất còn hiểu biết ít hơn sếp nữa."

Tái đánh giá

Bắt đầu từ một cấp bậc lãnh đạo nào đó thì nghỉ mát không còn phục vụ cho mục đích quên đi công việc một vài ngày nữa, mà là để có thể suy nghĩ về công việc này một vài ngày nhưng không bị quấy rầy. Untermann đã đạt đến bậc này cách đây nhiều năm và vì thế mà trong những kỳ nghỉ hè thường mang theo một tập giấy ghi chép và tài liệu về quản lý đến nơi có nhiều bóng râm nhất trong điểm đến thay đổi mỗi năm của vợ.

Năm nay, ý tưởng tái đánh giá cấp lãnh đạo dưới quyền của mình đang lôi cuốn ông. Ai nói với ông rằng các ngài ấy vẫn còn đủ khả năng để làm tròn nhiệm vụ chứ? Làm sao mà ông biết được rằng họ vẫn còn giữ vững được năng lực lãnh đạo? Tất nhiên, khi họ đạt được mục tiêu đề ra thì ông sẽ biết được. Nhưng một khi họ không đạt được thì đã quá muộn. Ông muốn có một đánh giá khách quan về năng lực tiềm tàng và những rủi ro có thể có.

Theo như ông đúc kết từ một bài viết chuyên môn về đề tài này, có nhiều phương pháp để đánh giá chất lượng người lãnh đạo thông qua việc đánh giá thường xuyên khả năng quản lý và năng lực tâm thần-thể chất. Ý nghĩ bắt các anh chàng phải chịu đựng biện pháp này làm cho ông thích thú đến mức tuy vẫn còn sớm nhưng ông vẫn gọi một loại nước trái cây với cây dù nhỏ phía trên và có một ít cồn.

Ông thích thú với vẻ mặt của Steinler, khi anh này biết rằng bây giờ năng lực giải quyết vấn đề của mình, định hướng chiến lược của mình và khả năng thi hành của mình được xem xét một cách khách quan.

Hay thích thú xem Traub phản ứng ra sao, khi ông ấy đối diện với kế hoạch sẽ thường xuyên thử nghiệm ông ấy về năng lực lãnh đạo, định hướng kết quả, khả năng tạo nhiệt tình và trình bày cá nhân.

Suy nghĩ càng lâu thì ông lại càng thích thú với ý tưởng này. Viễn cảnh tái đánh giá sẽ đánh thức cả đám bọn họ và ngăn ngừa không cho họ ngủ trên cái được cho là vòng nguyệt quế của họ. Qua đó là đã đạt được mục đích của việc này.

Tất nhiên là sẽ chẳng có ai trượt cả. Nếu được thế thì còn tốt hơn nữa. Ông sẽ là một giám đốc điều hành không có khả năng nếu như ông cho người ngồi vào vị trí lãnh đạo mà lại không đủ năng lực để giải quyết nhiệm vụ.

Nhưng nếu có thì sao?

Sau khi suy nghĩ chín chắn trong bóng râm của một tấm bạt che nắng có sọc xanh trắng, Untermann lại vứt bỏ ý tưởng tái đánh giá tập nhân viên lãnh đạo cao nhất của ông.

Thời tiết không phải là đề tài

Thời tiết không phải là đề tài cho Reiter. Ông quan tâm đến những cái mà ông có thể ảnh hưởng đến: có lợi nhuận hay không, doanh số trên đầu người, chu kỳ tiền mặt, lợi nhuận trước thuế, ... Thời tiết là một đề tài cho các nhà khí tượng học, nông dân, cho những người tổ chức các sự kiện ở ngoài trời và những người đang bàn chuyện phiếm. Không phải cho giám đốc của các doanh nghiệp có mái che, có máy điều hòa khí hậu và được sưởi ấm.

Vì thế mà ông không bao giờ đáp lại khi có ai đó nhắc đến thời tiết. Ông chỉ còn có sự khinh thường cho những người bước vào thang máy, nhìn thấy sếp và không biết nói điều gì thông minh hơn là "Trời nóng quá!". Lúc trước ông còn trả lời bằng cách nhún vai, bây giờ thì ông hài lòng với một sự im lặng khinh thường. Hay, khi ông tình cờ biết người đẩy và chức vụ của ông ta, với một nhận xét về lĩnh vực của ông ấy. "Hệ thống thu nhận dữ liệu của anh đến đâu rồi?" Hay: "Tình hình phân phối của hãng ta ở Tây Bắc ra sao rồi?"

Qua đó, không những ông sắp xếp lại thứ tự ưu tiên cho nó đúng đắn, mà còn lột trần cái chuyện phiếm về thời tiết ra như nó là: cố gắng làm sao lãng những vấn đề thật sự.

Bây giờ, ngay trong đợt nóng, Reiter gần như chỉ còn quan tâm tới việc phớt lờ thời tiết. Tuy người ta đã kháo nhau trong công ty, rằng sếp sẽ có phản ứng khó chịu khi nói về việc đẩy. Nhưng bây giờ thì đề tài này được đề cập đến mà không cần dùng lời nói. Với mắt tròn tròn lên, rên rỉ, cổ tình lau mồ hôi và tháo lỏng hay hoàn toàn không thắt cà vạt.

Ông còn nhìn thấy trợ lý của trưởng phòng bán hàng mang quần ngắn và chỉ không quở trách anh ta vì nếu thế thì người ta bắt buộc phải nói về thời tiết.

Chính Reiter cũng không cho phép mình được nhẹ nhõm đi một tí nào. Khuy áo trên cùng ở cái cổ áo chật chội của ông vẫn được cài lại, chiếc cà vạt thắt chặt và áo vét vẫn cài khuy. Vì khi ông không ảnh hưởng được đến thời tiết thì nó cũng không được phép ảnh hưởng đến ông.

Ăn mặc chỉnh tề như thế vào một ngày nóng kỷ lục, ông gặp cô Chevalier trong thang máy, nhân viên mới của phòng báo chí. Cô ấy mặc một cái gì đó mỏng manh, cắt ngắn, khoét rộng, ai trông thấy cũng hài lòng, và không chạy theo cái thói xấu của nhiều phụ nữ trẻ thời nay, lại mang áo ngực ở nhiệt độ như thế này.

Ông mãi mê nghiên cứu các khía cạnh của y phục cô ấy qua ba tầng lầu. Bất thành tình ông bắt gặp ánh mắt của cô. "Trời nóng quá!", ông giật mình lấp bắp nói.

Cô ấy lạnh lùng nhìn ông. "Khi nào tôi có được sự đồng ý của ông thì tin tức cho báo chí sẽ được gửi đi."

Trên đỉnh cao

Trên tầng 28, đèn vẫn còn sáng trong văn phòng ở góc nhà. Sander đứng cạnh cái cửa sổ to nhìn toàn cảnh, tay chắp sau lưng, vai căng ra phía sau, cổ rướn lên. Không còn gì ở trên ông ngoài cái sân thượng mà hội đồng quản trị thường dùng bữa tạm trong lúc nghỉ giải lao giữa cuộc họp nếu thời tiết đẹp. Phía trước ông là ánh đèn của khu phố ngoại ô. Dưới ông là các xưởng 1 đến 7, giữa đó là các tòa nhà hành chính B và C.

Đây đó có một cửa sổ sáng ánh đèn trên mặt tiền tối đen. Thỉnh thoảng có một hình bóng chuyển động sau tấm kính, đi từ một cái giá sách đến bàn làm việc và bất động ở đấy.

Vài chiếc ô tô trên bãi đỗ xe tạo thành một mẫu hình nghèo nàn. Một người đàn ông bước vội qua bãi. Đèn phanh của một chiếc ô tô lóe sáng lên trong khoảng khắc, như một lời chào. Người đàn ông ngồi vào phía sau tay lái. Nếu như các cửa kính không được cách âm thì bây giờ Sander đã nghe được tiếng động cơ. Vì vậy nên ông chỉ nhìn thấy ánh đèn xe, đang tìm đường ra khỏi bãi đỗ và hướng đến cổng nhà máy.

Sander quay người lại. Ông trầm ngâm suy nghĩ, bước mười, mười hai bước chân trên tấm thảm nhung màu nâu sô cô la đến chiếc bàn làm việc bằng thủy tinh. Ông thờ dãi ngồi xuống chiếc ghế bành và với tay cầm lấy cái cần điều chỉnh. Lưng ghế trượt ra sau không một tiếng động. Ông ngã đầu ra phía sau, nhìn chằm chằm vào những tấm cách âm trên trần nhà và hít mùi da mới vào.

Thật là một cảm giác cực kỳ dễ chịu, ngồi trên cao ở đây và bắt đầu chấm dứt một ngày làm việc cực nhọc. Tự cho mình một vài phút nghỉ ngơi giữa trách nhiệm của công việc và trách nhiệm của cuộc sống cá nhân.

Sander nhắm mắt lại. Không hiểu những người mà ngày mai lại đổ vào nhà máy sẽ chi bao nhiêu để được trải nghiệm, một lần thôi, cái cảm giác ngồi ở trên cao này. Như thế nào, khi là người ở trên cao nhất. Thờ cái không khí của quyền lực và nghỉ ngơi trong lớp đệm mềm mại của những quyết định cứng rắn.

Nhưng sẽ không ai được như thế này đâu. Không một ai trong số lực lượng nòng cốt đang làm việc thêm giờ một cách vô nghĩa ở đâu đó dưới kia hay đang bày mưu tính kế hại người không thành công cạnh bàn tiệc hay không ngủ được vì đang lên kế hoạch cho bước tiến kế tiếp trên con đường sự nghiệp.

Chỉ có ông, Sander, là đứng ở vị trí mà có thể hưởng trọn được cái cảm giác không gì sánh được này vào mỗi tối.

Ông tự chúc mừng mình vì có được công việc làm của mình, đứng dậy, đẩy chiếc xe dọn vệ sinh ra ngoài rồi tắt đèn.

Một xì căng đan thật sự

Vào ngày thứ 2, 12 tháng 1, vào lúc 20 giờ 30 phút, Georg Hähni bị nhìn thấy ngồi với vợ của Anton Jucker cạnh một cái bàn 2 người trong quầy thịt quay của khách sạn Krone. Cả hai người trông có vẻ rất thân mật với nhau. Họ ăn một cái gì đó đắt tiền được mang ra dưới cái lồng bằng kính và uống rượu vang. Troxler không nhìn thấy được nhiều hơn. Tầm nhìn từ quầy rượu của khách sạn bị một bức tường màu vàng có cửa kính tròn che khuất mất một phần.

Ngay tối đó, anh gọi điện báo việc này cho Spring hay, người về phần mình lại kể tiếp cho Züger nghe ngay lập tức, người này giữ kín sự việc cho đến sáng ngày hôm sau, 8 giờ 15 phút, rồi chuyển tiếp câu chuyện đến cho cô Wulf của tổng đài điện thoại. Vào lúc 13 giờ, tất cả mọi người đều biết chuyện, ngoại trừ vợ chồng Hähni và vợ chồng Jucker.

Thế đấy, thế đấy, anh chàng Hähni và cô nàng Jucker. Vào làm việc chưa đầy 6 tuần đã tán tỉnh vợ của sếp. Thế nào cũng không tốt đâu.

Vào ngày thứ 3, 13 tháng 1, vào lúc 18 giờ 30 phút, Spring cùng Züger ngồi uống Campari và dự đoán xem sẽ tốt đẹp cho ai nếu như vụ việc này kết thúc không tốt đẹp. Trên thực tế là cho toàn bộ cấp lãnh đạo hàng trên.

Vì thật ra Hähni là một tay ngang ngoài ngành nhảy vào. Từ những lý do khó hiểu, anh ta được lựa chọn trước tất cả các ứng viên nội bộ để kế nhiệm ông Jung và tốt nhất là đừng nên để lộ nhược điểm ra trong vòng 20, 30 năm tới đây, như Züger nói.

Vào ngày thứ 4, 14 tháng 1, vào lúc 12 giờ 30 phút, nhóm người được tăng cường bởi Troxler dựng lại diễn tiến vụ việc qua một bữa ăn trưa tự phát của nhóm trưởng phòng tại quầy thịt quay của khách sạn Krone và thống nhất với nhau rằng vụ việc này là thuốc nổ nguyên chất cho sự tồn tại của Hähni trước mũi của tất cả họ. Người ta dự tính anh ta sẽ bắt chọt ra đi ngay trong tháng này, nếu như có phương án thông tin thích hợp. Có nghĩa là trong trường hợp người ta mang vụ việc này đến Juncker sao cho cơ hội kế nhiệm Hähni của mọi người đang có mặt không hề bị giảm sút.

Vào ngày thứ 5, ngày 15 tháng 1, vào lúc 8 giờ 15 phút, Anton Juncker nhận được một tin báo nặc danh, rằng có người nhìn thấy vợ của ông ngồi với George Hähni cạnh một cái bàn 2 người tại quầy thịt quay trong khách sạn Krone.

Ngay trong ngày hôm đấy, qua một hờ hênh có mục đích của phòng nhân sự, xì căng đan thật sự mới lộ ra: vợ của Juncker là chị của Hähni.

Quan hệ con người

Iten cởi giày và áo vét ở hành lang, chỉ mang tất đi rón rén vào trong phòng ngủ. Ở đó, ông không bật đèn và cởi bỏ quần áo không gây ra một tiếng động. Ông đã đứng với chân trái trong cái quần ngủ và đang xỏ chân phải vào thì mất thăng bằng. Ông nhảy cò cò trong căn phòng tối đen và cố giải phóng cho cái bàn chân phải đang mắc kẹt trong dây thun quần. Nếu như cái tủ không đứng đúng ở cái chỗ ngu ngốc đấy thì ông đã thành công rồi. Ông va trán vào cửa tủ và tìm lại được thăng bằng. Annemarie bật đèn ngủ lên.

"Sao lại không bật đèn lên?", bà lạnh lùng hỏi.

"Đề đừng đánh thức em dậy."

"Cảm ơn. Thế nào? Có vui không?"

"Tất nhiên là không", Iten trả lời và mặc chiếc áo ngủ vào. "Nhưng đó cũng không phải mục đích."

"Thế ít ra thì có ngon miệng không?"

"Anh nghĩ là có. Không chú ý đến món ăn cho lắm."

"Các anh ăn ở trong quán 'Hoa Hồng' mà anh thì không quan tâm đến thức ăn? Mười sáu điểm của Gault Millau đấy!"

Iten chui vào chăn và thở ra thật dài.

"Nhưng mà rõ ràng là anh có chú ý đến rượu vang đấy", Annemarie nhận xét.

"Em muốn nói gì thế?"

"Rằng em biết ơn anh nếu như đêm nay anh hít vào nhiều hơn là thở ra."

"Anh phải uống xi rô trong tiệc chiêu đãi khách hàng quan trọng hay sao?"

"Tiệc chiêu đãi khách hàng quan trọng!"

"Anh nói với em điều này nhé: Anh thích có một buổi tối ấm cúng ở nhà hơn. Như em đấy."

"Thật là tình cờ nhỉ: Em thích nhờ nhét cái thực đơn Surprise đấy ở quán 'Hoa Hồng' vào bụng mình hơn." Annemarie tắt chiếc đèn ngủ nhỏ.

Họ nhìn trừng trừng vào bóng tối một lúc lâu. Rồi Iten nói: "Đối với anh đó chỉ là làm việc thêm giờ thôi."

Câu nói mang ý kết thúc, nhưng Annemarie lại cười to chế nhạo. "Thế nếu, em mà là anh thì em sẽ báo cho công đoàn biết."

"Chúng mình có thể bàn về việc này vào lúc khác được không?" Iten yêu cầu với giọng yếu ớt. "Anh mệt lắm rồi."

"Tội nghiệp anh quá nhỉ. Lưỡi cũng mệt lắm rồi phải không. Nuốt trọn cả mười hai món ăn xuống, việc đó cũng làm cho cơ thể mệt nhọc lắm đấy."

Iten nhắm chặt hai mắt lại và im lặng.

"Đến thế kỷ 21 ở trong châu Âu rồi mà còn như thế này", bà lầu bầu nói.

Iten đã không muốn đáp lại, nhưng tính tò mò của ông ấy lại chiến thắng: "Cái gì trong thế kỷ 21?"

"Mời đi ăn tối mà không có phụ nữ."

"Ôi, chúng mình lại chuyển đến đề tài này nữa rồi", Iten kêu lên.

"Đúng thế đấy. Hãy giải thích cho em đi."

Iten bật đèn và chống khuỷu tay lên giường. "Bởi vì đó là công việc. Lúc giới thiệu sản phẩm thì người ta cũng không mời vợ đi cùng! Bây giờ em có hiểu chưa?" Ông to tiếng lên một chút.

"Không hiểu. Đó là công việc gì mà tám người đàn ông ăn no phình bụng cho đến nửa đêm trong khi vợ của họ ngồi ở nhà một mình?"

"Chăm sóc quan hệ!" Iten quát lên. "Chăm sóc quan hệ, đồ ngu như bò!"

